

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

18de mai 1890.

16de aarg.

„God morgen!“

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Modertløse børn.

(Fortættelse.)

Da de andre børn var gaaede bort, kaldte Susanne de to smaa fremmede hen til sig og spurgte dem om deres navne, hvor de boede, og om de vilde komme i skole igjen. Den ældste svarede:

„Jeg hedder Polly og min lille søster, Lovise. Vi har intet hjem. Det er saa pent og godt her; maa vi komme igjen en anden gang?“

„Har I hverken far eller mor?“

„Mor er død, og far er for længe siden seilet bort med et stort skib.“

„Hvor vil I nu gaa hen?“

„Na, ud paa gaden, til det bliver mørkt, saa kryber vi ind under en eller anden trappe, dersom vi ikke bliver jagede bort; men vi faar sjelden ro noget sted, før politibetjentene kommer efter os og vil bringe os til fattiggaarden; men saa skjuler vi os saa hastig som muligt. Nu er det ikke saa slemt som i vinter. Min lille søster havde saadan en slem hoste, og jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde holde hende varm, vi kunde ofte ryste af kulde hele natten.“

„Ja, men kan du huske, Polly“, indvendte den lille, „hvor deilig og varmt der var et sted, vi sov?“

Den ældste blev bange og gjorde tegn til den lille, at hun ikke maatte sige mere; men denne bevægelse undgik ikke Susannes opmærksomhed og tjente kun til at bekræfte den anelse, der allerede havde grebet hende, at

disse stakkels, forladte smaa maatte være Doras „bønners børn“. Hun havde altid haabet, at hun ved hjælp af børnene i pjaltestolen, gennem hvilke hun stod i forbindelse med saa mange fattige hjem i kvarteret, skulde faa noget at vide om dem, og nu syntes de mange bønner og ønsker fra de sidste maaneder endelig at skulle gaa i opfyldelse. Børnernes øine lystte, da Susanne spurgte dem, om de kunde have lyst til at følge hjem med hende og faa en kop varm te med smørøgrbrød til, og stakkels lille Lovise kunde ikke afholde sig fra at sige: „Na, vi er saa sultne; vi har siden igaar morges kun spist et par haarde brødsforper.“

Susanne tog dem nu ved haanden og førte dem til sit hjem, medens hun undervejs fortalte dem om den gode hyrde, som havde elsket dem altid, og som nu i dette øieblik søgte efter dem for at føre dem ind i sin fold. Da skodderne var satte for vinduet, kunde børnene først ikke gjenkende det sted, hvor de for et halvt aar siden havde fundet husly; men da Susanne førte dem gennem butikken, idet hun gav nøie agt paa deres ansigter for at opdage, om de gjenkjendte stedet, rykkede lille Lovise pludselig sin søster i kjolen og hviskede: „Var det ikke her, vi sov den nat?“

Polly saa forfækket ud og svarede ligesaa sagte: „Maaske de vil straffe os derfor;“ og i det samme vilde de begge være sprungne ud af døren, dersom ikke Susanne hurtig havde lukket den og venlig taget dem i sine arme og sagt: „I skal ikke være bange, børn. Dette er det deilige, varme sted, hvor I sov i vinter; vi haabede hele tiden, I vilde komme igjen, og lod derfor døren blive staaende ulaaset for eder hver eneste aften. Gud, vor fader i himmelen, har ført eder hid; vi bad ham om at bringe eder igjen til os, og nu har han hørt vores bønner. Polly og Lovise, I skal ikke mere frygte for noget; thi dersom I er gode børn, skal I altid blive her og aldrig mere sove paa de kolde gader.“

Derpaa førte hun dem ind i dagligstuen til Dora, der laa paa sofaen ved vinduet, og sagde til hende:

„Se, Dora, her er dine mange børners børn; nu har vi tilsidst fundet dem.“

Doras ansigt lyfte af glæde og taknemlighed. I de stille, ensomme timer, medens hendes søffende var i skole og forældrene i kirke, havde hun bedet Jesus, at han vilde lade disse smaa børn komme til sig, og at de maatte blive fundne; og i samme øjeblik, som bønnen var opstegen fra hendes hjerte, havde hun faaet svar paa den, og den gamle forjættelse var gaaet i opfyldelse: „Det sker, fjærend de raabe, da vil jeg, jeg svare; naar de, de endnu tale, da vil jeg, jeg høre.“ (Ef. 65, 24.)

Der var almindelig glæde hos Morlyhs den eftermiddag, da hele familien efterhaanden samlede. Med Elises hjælp fik fru Morly snart smaapigerne vaskede og deres usse pjalter byttede med varme, rene klæder; det hjærlige moderhjerter følte ingen fortrydelse, da hun saa lille Lovise sidde ved tebordet den aften paa hendes Lillys plads og i Lillys klæder.

Lykkelige, trefold lykkelige er de, som kjænder, hvilken glæde og velsignelse det er at tjene herlighedens herre, selv i et lidet barns person, og som af hjærlighed til den frelser, der elskede dem og gav sig selv hen for dem, annammer et saadant lidet barn i hans navn. Maafte ingen agter paa denne gjerning herne paa jorden; men vissefelig er den mindet og optegnet i hans ihukommelsesbog histoppe; thi han har selv sagt: „Hvo, som giver en af disse smaa endog kun et bæger toldt vand at drikke, fordi han er en discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin løn.“ (Matth. 10, 42.)

IV.

„Han lod stormen stilne af, og bølgerne lagde sig.“ Ps. 107, 29.

I det andet aar, efterat de to smaa, forladte børn var blevne optagne i hr. Morlyhs

hus, blev Dora i løbet af sommeren svagere, saa at familiens huslæge raadede til, at hun skulde sendes hjemmefra for en tid til en mildere og renere luft, og hun blev derfor sendt til en tante, der boede sydligere i nærheden af stranden.

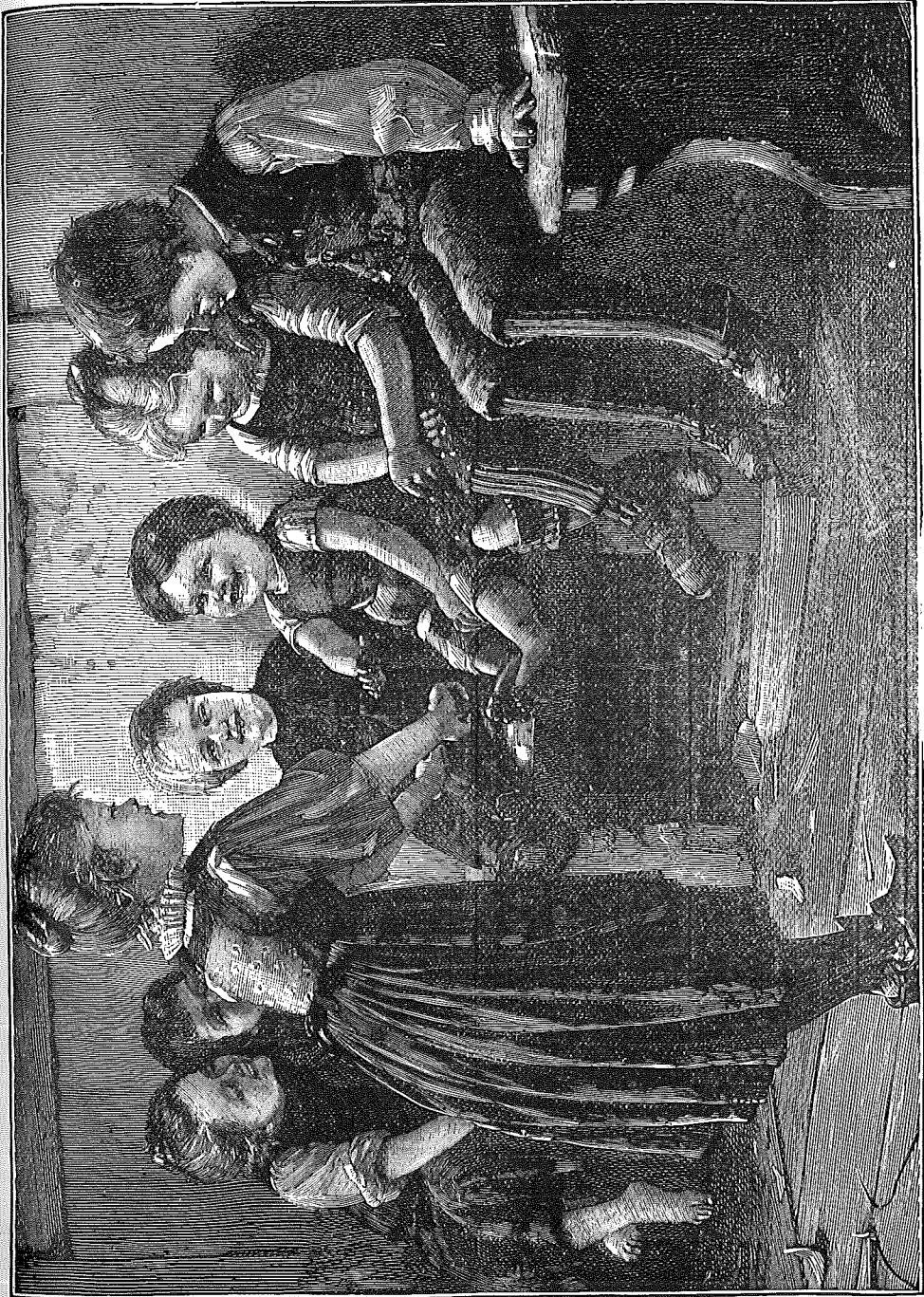
Lille Lovise skulde følge med, dels for at være til selskab for Dora, dels ogsaa fordi hun selv slet ikke var stert; thi skjønt hun var langt raskere nu end dengang, hun og hendes søster blev fundne af Susanne, havde hun dog aldrig forbundet virkningen af sine tidligere savn og al den nød og kulde, hun havde været udsat for. Bolly og hun havde siden den tid været stadige gæster i den søndagskole, som Gud havde brugt til at fri dem ud af deres elendighed, og de elskede af hele deres hjerte de hjærlige menneffer, som for Jesu skyld havde givet dem baade far, mor og søffende.

Der var stor sorg i hjemmet den dag, da Dora og Lovise skulde rejse; thi alle følte, hvormeget de vilde savne Dora i den vante, stille krog, og lille Lovise var hele familiens yndling. Fæderen fulgte dem den største del af veien, indtil han saa dem sikkert anbragte i den vogn, som skulde bringe dem de sidste fire mil. Dora taalte reisen bedre, end de havde ventet, og begge børn blev hjærlig modtagne af den venlige, gamle forpagter og hans kone, der selv ingen børn havde. Den gammelbasse gaard, der laa i læ af bakkerne, var et tro billede af hygge og fred inde og ude.

Da børnene næste morgen fra dagligstuevinduet betragtede den smukke udsigt, som viste sig for dem, blev de ganske betagne af henrykkelse og forundring. Rejsen for gaarden udbredte sig en med furutræer bevoftet kyst, som senkede sig mod havbugten; en liden bæt løb rislende i sit stenede leie ikke langt fra havporten, og ned ad skrænten førte en bugtet sti henimod strandbredden. Træerne stod endnu i efteraarets fulde farvepragt, og Dora, der, saa langt aaret var,

Bed roffen.

„Soire eller ventree?“

aldrig var vant til at se et træ, syntes, det var som et paradys. Men skjønneft af alt var dog efter børnenes mening det udstrakte hav, som begrænsede udsigten til høire og venstre, saa langt øiet rækkede. Langt borte kunde de se de hvide seil af skibe, som drog til fjerne lande, medens i bugten de smaa fiskerbaade vendte hjem fra deres natarbeide. Børnene kunde aldrig blive trætte af at betragte havet i dets altid vekslende skjønhed, og den venlige, gamle forpagter kjørte dem ofte i sin gig ned til kysten og lod dem blive der timevis med deres bøger og haandarbeide. De fik lavet til Dora en bekvem feltstol, som med letthed kunde bringes derned, og hvor hun uden anstrengelse kunde hvile og nyde udsigten.

(Fortsættes.)

De to forældreløse gutter.

Tvo gutter i London mistede paa en dag baade far og mor. De var meget fattige og havde i den store stad hverken venner eller slegtninge, som kunde tage sig af dem, hvorfor de besluttede at opsoge sin faders broder i Liverpool. William, den ældste af dem, hængte en taske paa ryggen, i hvilken de havde indpakket de faa klæder, de havde. John, den yngste af dem, bandt sin faders store bibel ind i et nyvasket klæde, og hængte den hellige bog som en bæreturv paa den ene arm. Saaledes tiltraadte de sin vandring og naaede første dags aften til et vertshus i Berwington. Vertshusholderen, som fik lyst til deres bibel, sagde til dem: „Gutter, sælg mig eders bibel; J kan lettere bære pengene end den, og dem kan J vel ogsaa faa brug for.“ Til dette forslag svarede John intet, men drog sin reisebundt nærmere til sig, som man pleier at gjøre, naar en anden udrækker sin haand efter noget, hvilket man ikke vil give ham. Men William, som var fem aar ældre end sin bror,

og som bedre kunde tale for sig, sagde straks: „Vi vil hellere dø af sult, end sælge vor bibel.“ Den saa ved siden af faderens seng, og sørend han døde, sagde han til sine børn: „Sælg den ikke, hvad J end kan faa for den.“ Derpaa gik gutterne videre, og hvor de kom til en eller anden buff ved veien, tog William bibelen frem og læste i den med lydelig røst. De blev hver gang styrkede ved Guds ord og fik derved mod til at fortsætte sin reise. De forældreløses fader stod dem bi, saa at de fik spise og nattekvarter hos gode folk, uden at de behøvede at betle eller tage ind i værtshuse.

Jo nærmere de kom til sin reises maal, og jo oftere de spurgte hinanden, hvor de skulde faa at vide, hvor deres farbroder boede i den store by, desto større blev deres angst. Udenfor byen bad de indstændig til den Herre Jesus, at han vilde være deres ledsager og føre dem efter sin hellige vilje. Da de derefter slog sin bibel op for at læse i den, kom en mand hen til dem og spurgte dem, hvad de læste. William overrakte manden bogen og fortalte ham, at de havde mistet sine forældre, og at de derfor vilde opsoge sin farbroder. Da manden havde seet i bibelen, sagde han med største glæde, at de skulde følge med ham: „J er jo min broders bror“, bemærkede han, „her paa det blad i bibelen staar den afdødes navn, jeg kjender hans haandskrift.“ Nu behøvede gutterne ikke længere at spørge efter sin farbroder, de fulgte med hjem, hvor de blev modtagne med venlighed og glæde. Gutterne erindrede herved Davids ord, som de nylig havde læst; „Min fader og min moder forlod mig, men Herren stal samle mig (til sig).“ Deres farbroder, som var en sand kristen, indtog nu faderens sted for de to børn, hvilke ikke alene tog til i alder, men ogsaa i visdom og naade hos Gud og mennesker.

Din munds lov er mig kjærere end tusend stykker guld og sølv.

Spotteren i kirken.

Gn from prest fortæller: Da jeg som sedvanlig en søndagsseftermiddag katekiserede menighedens ungdom i kirken, kom en soldat, som hørte til livgarden, gjen-nem gangen og stillede sig ved døren. Først lyttede han til; men snart begyndte han at drive spot med vor gjerning og søgte ved alle de midler, der stod til hans raadighed, at fremkalde latter hos de unge, som havde stillet sig foran mig ved alteret. Jeg kunde ikke se rolig paa en saa usømmelig, raa op-førsel, hvorfor jeg afbrød katekisationen, gik henimod manden og sagde: „Om du end ikke frygter for noget menneske, frygter du da ikke for den Herre Gud? Er du kommen til dette hellige hus blot for at forstyrre guds-tjenesten, da vil det være bedst for dig at gaa din vei; her maa dog være fred for Guds ord.“

Rasende af brede forlod han kirken, og saasnart han var kommen gennem døren, begyndte han med mange frygtelige eder at sverge paa, at han vilde hevne sig for den „fornærmelse“, jeg havde tilføjet ham. Han ilede til sit hjem, hængte sabelen ved sin side og gik hurtig ud igjen for at passe mig op ved kirkeens dør. Kjød af at vente paa mig her, gik han ind i et berts-hus i nærheden. Her brautede han høit om, at han vilde løve hovedet paa mig, og drak brændevin for at styrke sit mod og sit forsæt.

Saasnart presten kom ud af kirken, gik han ham imøde; men ved prestens sagtmødighed og hans hjærlige og alvorlige ord, blev han fuldstændig afvæbnet; hans mod var borte, og han formaaede ikke at krumme et haar paa prestens hoved.

Nogle dage senere, fortæller presten, besøgte jeg en familie i landsbyen. Man holdt just husandagt, og da jeg aabnede døren, saa jeg til min forundring midt iblandt disse fromme mennesker den mand, som ny-

lig havde båret nær ved at myrde mig. Han tilstod, at han længe havde modstaaet Guds kald, men at han nu ikke længere kunde udholde samvittighedens anklage. Han var fast bestemt paa i tillid til Guds naade at forlade sin onde vei og vende om til Herren. Lærerne strømmede ned over hans kinder, medens han talte, og vi knælede alle ned med den ydmyge synder og bad med ham og for ham.

Et og andet.

Du skal ikke sverge! Vor berømte president *George Washington* sad engang tilbords med flere officerer og embedsmænd. Da udstødte en af dem en frygtelig ed. *Washington* lod kniv og gaffel falde, saa alvorlig paa banderen og sagde: „Jeg havde troet, at vi alle betragtede os som anstændige mennesker.“

Der var engang i England en fortræffelig mand, som hed *Howe*. I et stort og fornemt selskab hørte han, hvorledes en adelsmand høit og lydelig roste kong *Karl den 1ste* og ledsagede sin ros med frygtelige eder. Med sagte, men fast stemme bemærkede da *Howe*: „En dyd hos vor konge har De dog glemt.“ „Hvilken mener De?“ spurgte banderen ærgerlig. „At endnu aldrig nogen har hørt ham bande“, lod det beffjæmmende svar.

Det er paa den jevne, glatte is, vi lettest falder. Paa den skrøbelige sti tager vor fod sikrere fæste. De rolige, sorgfrie dage ffulde vi ikke længes efter her paa jorden. Gud har sparet dem for himmelen.

Rvitteringer.

Til skolelærer-seminariet i *Sioux Falls*:

Ved past. *M. Thorsen* tønde-indsamling ved *Margrete* og *Adolph W. Thorsen* \$1.34, *Louise W. Nilsen* \$1.00; tils. \$2.34.

Ved past. *Joh. Galtvorson* tønde-indsamling ved *Julia Ellestad* \$1.23, *J. H. O. 31*; tils. \$1.54.
Satt \$3.88. *G. O. Rustab.*

Den lille martyr.

Aaaret 280 levede i byen Cæsarea i Capadocien en gut ved navn Cyrillus, som var saa gennemtrængt af Kristi kjærlighed, at Frelserens navn altid var paa hans læber. Overken trusler eller slag kunde bevæge ham til at lade være lydelig at bekiende sin tro. Han maatte finde sig i at hedenfke børn, som var hans jevnaldrende, løb efter ham paa gaden og gjorde nar af ham, ja hans egen fader, som var hebning, skjældte ham ud, slog ham, ja jagede ham tilslut fra hjemmet.

Barnet taalte alt med taalmodighed, ja med glæde og sagde at, hvad hans fader bevægede ham, var blot en smaating i sammenligning med det, som hans himmelfke fader havde skjænket ham.

Rygtet om gutten naaede frem til statholderen. Han lod ham hente og sagde venlig til ham: „Mit barn, jeg vil tilgive dig og din fader og vil ogsaa atter lade dig saa komme hjem, hvis du blot vil være fornustig og betænke dit eget vel. Det beror paa dig selv, om du vil blive din faders arving.“

Gutten svarede usorkfærdet: „Jeg finder mig gjerne i lidelser; Gud vil nok hjælpe mig. Jeg er ikke bedrøvet over, at jeg er bleven jaget hjemmefra; jeg vil saa en bedre bolig. For døden frygter jeg ikke; thi den bringer mig et bedre liv.“

Nu søgte statholderen ved trusler at forskrække gutten, men ogsaa dette var forgjeves. Da befalede han endelig forbitret, at man skulde føre ham hen for at henrettes. I al hemmelighed havde han imidlertid giøvet den befaling, at man blot skulde gjøre gutten ræd for at saa ham til at affværges sin tro; thi han solte sig forvisset om, at guttens standhaftighed vilde være forbi, naar han fik se ilden. Men Cyrillus blev uroffkelig og saa med et freidigt blik ind i flammerne. Da han nu blev ført tilbage, begyndte dommeren af medlidenhed igjen sit forsøg paa at overtale ham; men gutten svarede: „Din ild og dit sverd gjør mig ikke noget; jeg drager til et bedre hjem. Skynd dig, saa jeg snart kan saa komme did.“

Nogle af de tilstedeværende græd af medlidenhed. „J skal hellere glæde eder“, sagde Cyrillus til dem, „men J ved ikke, hvilket hjem jeg gaar hen til.“ Og Gud lod ikke længe gutten vente paa den glæde, som han iængedes efter. Han maatte lide en grusom død, men den korte smerte førte ham over i den Frelseres arme, som allerede i sit kjøds dage saa inderlig elskede alle børn og gav dem sin velsignelse.

Oplæsning paa billedgaaden i nr. 18.

De romerske kolonier.

Billedgaade.

E rd rd i

l

s sagt.